

STÎNCA CARE-I MAI ÎNALTĂ DECÎT MINE

„De la capătul pământului strig către Tine cu inimă mîhnită, și zic: „Du-mă pe stîncă pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!”

(Psalm 61:2)

Așa a scris psalmistul David cu multă vreme înainte. Și tot așa au stîrgat mulți alți copii ai lui Dumnezeu în vreme de grele suferinți.

Presiunile de fiecare zi le putem trece cu ușurință. Sîntem obișnuiți cu ele. Însă cu puține excepții, cîndva în viață, va veni acea experiență care „ne distruge”, ne depășește. Poate fi vreo boală, moarte, dezastru financiar, criză familială sau o luptă lăuntrică împotriva duhurilor inamice nevăzute. Însă acestea ne scufundă, ne înfrîng, ne doboară de pe picioarele noastre. Sîntem șocați; luați prin surprindere. Ne clătinăm și cădem. Sîntem distruși.

David nu era străin de aceste vremuri. Însă el a scris secretul victoriei. „*Am strigat după ajutor*”, a zis el. „*Am plîns*”. Dar plînsul lui avea o direcție. A țintit în urechile și inima lui Dumnezeu. Și esența cererii lui era „*Du-mă pe acea STÎNCĂ! Nu pot s-o ajung singur! Te rog du-mă acolo!*”

Nu mă îndoiesc deloc că Stîncă despre care David scria era Dumnezeu Însuși. Deseori în rătăcirile lui, în fuga lui de cei ce-l urmăreau, a găsit o stîncă care i-a fost adăpost de vreo furtună neașteptată, sau o ușurare de căldura dogoritoare. El cunoștea alinarea ce-o simțea stînd la umbra unei astfel de stînci cînd în jurul lui totul fierbea de căldura razelor strălucitoare de soare.

Au fost de asemenea alte vremuri cînd David urmărit fiind de dușmanii lui, s-a ascuns pentru siguranță printre stîncile ce acopereau dealurile natale. La acestea se gîndea el cînd a scris în versetul 3: „*Căci TU ești un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjmașului*”.

Cît de potrivit este să ne gîndim la Dumnezeu ca o Stîncă puternică unde putem găsi siguranță. Cît de mulțumitori și recunoscători trebuie să fim noi că Stîncă e mai înaltă decît orice durere, încercare, problemă, ispită, suferință – toate fiind parte din viața fiecărui om. Pentru ca oamenii să se poată lupta, războii unii cu alții, la început au folosit pietrele și arcurile cu săgeți; apoi gloanțele și obuzele. După aceea au apărut avioanele,

care putea zbura mai sus decît puteau împușca armele. De atunci a început o întrecere în construirea de avioane care să poată zbura mai sus decît obuzele aruncate de artilerie. Astăzi rachete ghidate fac tot mai greu pentru avioanele de atac ca să-și ajungă ținta. Mulțumită fie lui Dumnezeu că credinciosul are o Stîncă care este mai înaltă decît toate obuzele Satanei. Sîntem departe de a fi atinși cînd ne adăpostim în Domnul.

În Isaia 31:1 proorocul strigă: „*Vai de cei ce se pogoară în Egipt după ajutor!*” Cînd un om se întoarce spre lume după ajutor, el merge în jos. Cînd se întoarce spre Dumnezeu el urcă în sus.

Cînd agonia lui Iov era de neîndurat, el a strigat: „*Dar El știe ce cale am urmat; și dacă m-ar încerca aș ieși curat ca aurul*”(Iov. 23:10). Focul nu distruge aurul ci îl purifică. Iov s-a trezit la faptul că este o putere purificatoare în dureri, necazuri și încercări. Dumnezeu nu le lasă pentru a ne distruge, ci pentru a ne maturiza în harul Său.

Psalmul 9:9 spune: „*Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz*”. Cuvîntul ebraic folosit adesea pentru „necaz” în Psalmi înseamnă „loc îngust”, „strîmtorare”. Psalmistul dorea să zică că „*Domnul este un adăpost în strîmtorare*”. Nimeni nu trebuie să-ți spună ce înseamnă „loc îngust”, „strîmtorare”. Tu știi aceasta, ai trecut pe acolo. Cîteodată ți se pare că încercările te vor strînge pînă vei muri. Nu mai este loc nici să respiri. Însă fericit este copilul lui Dumnezeu care a învățat din aceste împrejurări neconfortabile că Domnul este adăpostul lui oricît de strîmt ar fi locul unde l-a adus viața.

Îți amintești ce a făcut Ezechia cînd a primit scrisoarea amenințătoare de la Asirieni, descrisă în Isaia 37? A fost extraordinar de supărat încît și-a sfîșiat hainele. Ezechia a cunoscut puterea inamicului, și că vrăjmașul nu se va opri pînă nu va distruge Israelul. Reacția împăratului a fost aceea a unui copil credincios ce vine în casă să-și spună toate problemele mamei lui. Versetul 4 ne spune că „*Ezechia a luat scrisoarea din*

mîna solilor și a citit-o. Apoi s-a suit la Casa Domnului, a întins-o înaintea Domnului". Observați că el nu a aruncat scrisoarea jos, ci a „întins-o”. Era o grijă deosebită și o aprofundare, o desăvîrșire în acțiunile lui. El a pus totul, de la început pînă la sfîrșit, chiar înaintea Domnului. A desfășurat scrisoarea în așa fel ca nici un cuvînt să nu fie neclar. Așa ar trebui să fim și noi în legăturile noastre cu Dumnezeu. Cîteodată sîntem neclari și nesiguri. Am vrea să ne încredem în Domnul dar în slăbiciunile noastre pămîntești ezităm. Ce ușurare simți atunci cînd poți să defășori întreaga situație înaintea Atotvăzătorului și Iubitorului Tată.

Întotdeauna cînd citesc mărturisirea lui Habacuc cînd își încheie scurtul mesaj profetic rămîn fascinat: „*Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi, și cîmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mîntuirii mele!*”(Habacuc 3:17,18).

Este un așa mare contrast între bucuria unui păcătos și cea a unui credincios ca și între zăpada iarna și vîrfurile munților pe care cade ea. Păcătosul depinde de circumstanțe. Picioarele lui sînt pe un nisip mișcător. El este purtat de fluxul și refluxul vieții. Nu tot așa e cu cel credincios: „*Chiar dacă cel mai rău lucru s-ar întîmpla*”, zice Habacuc, „*eu tot mă voi bucura în Domnul!*” Profetul stătea sub umbra aceleiași Stînci despre care scria David.

Eu sînt foarte mulțumit că Stîncea este mai înaltă decît duhurile răutății ce se ridică împotriva noastră. Cît de adevărate sînt cuvintele scrise de Pavel în Efeseni 6:12: „*Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sîngelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sînt în locurile cerești.*” Lucrul acesta ar fi suficient să ne înfrice dacă n-am ști că avem o Stîncă mai înaltă decît toată domnia lui Satan.

În Efeseni 6:16 Pavel vorbește despre „*săgețile arzătoare ale celui rău*”. Sînt două feluri de conflicte aici. Sînt săgețile arzătoare care vin dintr-o dată: misiunea lor este repede împlinită. Apoi este lupta continuă împotriva celui rău, care nu sfîrșește niciodată. Însă pentru fiecare tactică care adversarul ar folosi-o împotriva noastră, este și un loc de siguranță în „*Stîncea care-I mai înaltă decît mine!*”

Oare noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, am uitat ce preț mare a plătit El pentru mîntuirea noastră? Ne imaginăm noi oare că Dumnezeu va sta deoparte în timp ce puterile întunericului ne vor distruge? Dacă ochii noștri ar fi deschiși ca ai slujitorului lui Elisei, am vedea cu siguranță că sistemul de apărare și securitate al lui Dumnezeu este mult mai dezvoltat și mai minuțios pregătit decît cel mai avansat sistem de securitate bancar. El veghează asupra noastră în fiecare moment. Cînd dormim El își pune straja de noapte. Nici o armă a Satanei nu ne poate doborî cînd ne încredem în El.

În sfîrșit, Stîncea este mai înaltă decît moartea. Toți dintre noi trebuie să trecem peste aceasta într-o zi, dacă Isus nu vine mai întîi. Este doar firesc să ne fie groază de această experiență. Însă în Cristos, adevăratul bold al morții a fost rupt, a fost luat.

În 2 Timotei 1:10 Pavel declară că Domnul „*a nimicîm moartea*”. Moartea este încă prezentă, însă cît îl privește pe un copil al lui Dumnezeu puterea și boldul ei s-au dus. Este ca și cum cineva ar dezarma o bombă. Înelișul poate să mai existe. Forma este la fel, nu s-a schimbat; tot o bombă arată. Însă s-a redus la nefolosință; fără putere de a mai distruge.

Orașele construite pe ape trebuie să zidească obstacole așa de înalte ca să poată opri apele cînd rîurile cresc. Însă nimeni nu poate construi un zid așa de înalt care să țină rîurile morții pentru a nu putea pătrunde. Mai devreme sau mai tîrziu vor veni. Cînd se întîmplă nu contează prea mult. Lucrul cel mai important este dacă noi sîntem pe STÎNCĂ atunci cînd vine.